

இதழ் 130-இன் தொடர்ச்சி: விளக்கவுரை பாண்டிச்சேரி பெருமாள் ராமாநுஜதாலர்.

**ஃ-ஆவது திருவிலச்சனைப் பரிச்சேதம்.
(கலீநீலைத்துறை)**

20. **இலகாழி வலம்புரியால் இருதோளில்
இலச்சனைஇட் டிருப்பார்தங்கள்
குலகோடி யீடேறப் பரமபதம்
பெறுவரெனக் கூறாநிற்கும்
நிலமீது வாமனியம் மச்சியமும்
பசுபாத்தி ராதிகட்குநீடு
நலமேவும் ஆழிவளைக் குறியுடையார்
முத்தரென்ன நாட்டுமன்னோ.**

(இ.பொ.)ஆகம நங்காய்! விளங்குகின்ற சங்காழிகளை இரு தோள்களிலும் பொருத்தியிருப்பார். தம்முடைய குலத்தினரை எல்லாம் ஈடேறும்படி பரமபதம் அடையச் செய்வார் என்று, இந் நிலத்தின் கண் நிகழும் வாமன புராணம் வகுத்துக் கூறும்; பசுபாத்திரங்களுக்கும் சங்கு சக்கரக் குறியிடுவார் முத்தராவாரென்று மச்சிய புராணமும் மதித்துக் கூறும்.

இலகாழி-இலகு+ஆழி, ஒளி விளங்கும் ஆழி; ஒளி விளங்கும் சுதரிசனம் என்றவாறு. இலச்சனை-அடையாளமிடுதல்; சங்கு சக்கரங்களைத் தோளிற் ஒற்றுதல்.

21. **காலயமன் தன(து) ஏவல் தொழில்செய்து
திரிந்திடும்கிங் கரரை நோக்கி
மாலடிய ராய்ப்புயத்தில் வலம்புரிஆழி
யைத்தரிப்பார் வழிநீர் சென்று**

**சாலன தாக்கினைக்குப் பங்கம் வரச்
செய்யாமல் தவிர்திரென் னச்
சீலமுடன் ஓதியது பராசரனார்
புராணத்தில் சிறக்குமன்னோ.**

(இ.பொ.) யமதருமன் தன்னுடைய ஏவல் தொழில் செய்யும் அடியாரை நோக்கி, திருவாழி சங்கு முதலியவற்றைத் தோளில் பொருத்தியிருக்கும் திருமாலடியார்கள் இருக்குமிடத்திற் சென்று என்னுடைய ஆணைக்கு இழிவு வராமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்; (அதாவது அவர்களிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லாதீர்கள் என்றவாறு) என்று, யமன் தன் கிங்கரருக்கு உபதேசித்ததாகப் பராசரமுனிவர் தம் புராணத்திற் கூறியிருக்கிறார் என்றபடி. இவ்விஷயத்தைத் “திறம்பேல் மின்கண்டீர் திருவடிதன் நாமம், மறந்தும், புறந்தொழ மாந்தர்” எனத் திருமழிசையாழ்வாரும் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (68) கூறியிருத் தலைக் காணலாம்.

காலயமன்-மனிதருடைய இறக்குங் காலத்தைக் கணிக்கும் எமதருமன். வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. தவிர்திர்-முன்னிலை ஏவற்பன்மை.

**22. அன்பரிடத்(து) அருளால்மால் ஆழிஅளித்தான்
ஆழிக்குறி தோள்சேர்த்து
நன்புவியில் வாழ்பவர்க்கே அவ்விய
கவ்வியமெல்லாம் நல்கல்வேண்டும்
இன்பமிகு மறையவரே! எக்குலத்தோர்
களும்முத்தி எய்துமாறு
துன்மறும் இக் குறியிழைக்கத் தகையரெனக்
காருடத்தில் சொல்லுமாதோ.**

(இ.பொ.)தன் அடியவர்பால் அருளால் திருமால் தனது ஆழி சங்கு களை அளித்தான். அத்தகைய சங்காழிகளைத் தோளில் தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்க்கே அந்தணர்களே நீங்கள் அவ்விய கவ்வியங்களை வழங்க வேண்டுமென்றும், எக்குலத்தோரும் முத்தியடையுமாறு திருச்சங்காழிக் குறியிடுதற்குரியராவார்களென்றும் கருட புராணம் கழறா நிற்கும்.

23. **மாசறுபத் தினிகட்கமங் கலசுத்திரக்
குறிபோல் மால்அன்பர்க்குத்
தேசுளசங் காழி இலாஞ்சனை ஏற்றமெனக்
கூர்மம் செப்பா நிற்கும்
ஏசிலுப வீதம்போல் அந்தணர்க்கு)
ஆழியும்சங்கும் இயல்பென்றாலும்
வீசியபா கவதர்க்கு விசேடமான
வாய்வியமும் விளம்புமாதோ.**

(இ.பொ.) குற்றமற்ற பத்தினிப் பெண்டிருக்குத் திருமாங்கல் யதாரணமின்றி உத்தமப் பெண்டிர் என்னும் இலக்கணம் அமையா தாப்போலே, திருமாலடியவர்க்குச் சங்க சக்ரதாரணம் இன்றியமையாதென்று கூர்ம புராணம் கூறும். மேலும், பிராமணர்கட்குப் பூணூல் ஸம்ஸ்காரம் போல் சங்கு சக்கர தாரணம் சிறந்தது என்றாலும், அது பாகவதர்கட்கே சாலச் சிறந்தது என வாயு புராணம் கூறா நிற்கும்.

மாசறு பத்தினி-குற்றமற்ற மனைவி. தேசுள சங்காழி-ஒளி யுள்ள சங்குசக்கரம். ஏசிலுபவீதம்-பழியற்ற தூய்மை கொண்ட பூணூல். வீசிய பாகவதர்-பரவிய புகழுடைய திருமாலின் மெய்யடியார்கள்.

24. **தொக்கதுய ரொடுவினைகள் தொலைவற்காய்ச்
சங்காழி தோளில்சேர்க்கத்
தக்கதென வாதித்த புராணம்
உரைத்திடும் சங்கோடாழி
மிக்கவிலாஞ் சனையோரை நிந்தித்தார்
அருநரகில் வீழ்வரென்று
மைக்கண் மையிலே! உலகில்வளர்
பிரமகைவத்தம் வகுத்துக் கூறும்.**

(இ.பொ.) மைபோலும் கருத்த கண்ணழகையுடைய ஆகம மடந்தாய்! துன்பத்தை விளைக்கின்ற நாம் செய்த பாவத்தொகை களெல்லாம் தொலைய வேண்டுமாகில், சங்கு சக்கரங்களைத் தோளில் தரிப்பது தக்கதாம் என்று ஆதித்திய புராணங்கூறும்; இப்படிப்பட்ட சங்காழி தரித்தவர்களை யாவர் பழிக்கின்றனரோ, அவர்கள் நரகில் விழுவாரென்று, பிரம்மகை வர்த்தம் என்னும் நூல் விரித்துரைக்கும்.

25. இருபுயத்தில் சங்காழி இலச்சனைபெற்றிருப்போரை இகழ்ந்தோரெல்லாம் தரையின்மிசைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் மாய்ப்பலகால் சனித்துப் பின்னர்க் கிருமிகளாய் அசுத்தத்தில் உற்பவித்துக் கிடப்பரெனக் கிளக்காநிற்கும் பெருமறையின் நுண்பொருளை அநுசரிக்கும் பெளடிகமாம் பெயர்ப்புராணம்.

(இ.பொ.) இரண்டு தோள்களிலும் சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்தவர்களை இகழ்பவர்கள் அனைவரும் உலகில் பறவைகளும் மிருகங்களுமாய்ப் பலமுறைப் பிறந்து பின்னர் மலத்தில் கிருமிகளாய்ப் பிறந்து அல்லல்படுவர்களென்று வேதப்பொருளை ஆமோதிக்கின்ற பெளகடிகப் புராணம் கூறும்.

26. நன்றிபுனை பசுக் கொன்றா னாயினும் புன்நாய்க்குரிய னாயினும்சீர் வென்றிஅற வாழிவலம் புரிக்குறிசேர் தோளுடையான் வினைகளெல்லாம் ஒன்றுமறந் தொலைத்துஅந்த உயர்பரம பதந்தன்னில் உறுமென்றோதும் மன்றல்புனை கருங்குழலாய்! பிரமமெனப் பெயர்படைத்த மகபுராணம்.

(இ.பொ.) வாசனைப் பொருந்திய கரிய குழலையுடைய ஆகம மடந்தாய்! பசுவைக் கொன்றவனும், நாய் போன்ற புல்லிய னாயினும் சங்காழி இலச்சனையுடையவராய் இருப்பரேல் அவர்களும் பாவங்கள் தொலையப் பெற்றுப் பரமபதம் அடைவரென்று பிர்ம் மாண்ட புராணங் கூறும்.

நன்றி புனைபசு-மனிதர்களுக்காகவே பால் தயிர் மோர் நெய் போன்ற பொருள்களை வழங்குதலால் நன்றிபுனை பசு என்றார் அத்தன்மை வாய்ந்த பசுவைக் கொன்றவனும் பரமபதம் அடைகிறான் எனின்; திருவாழி திருச்சங்கு அணிந்தவனின் மகிமையைப் பாரீர்! (தொடரும்)

இதழ் 130-இன் தொடர்ச்சி: விளக்கவுரை பாண்டிச்சேரி பெருமாள் ராமாநுஜதாலர்.
இதழ் 130இல் வெளியான விளக்கவுரையின் தொடர்ச்சி:

இவன் உடலின்பத்திலீடுபாடுடையனாய், உடலே ஆந்மா என்னும் எண்ணத்தையுடையனாய் நெய் பால்மோர் இராசத தாமச உணவுகளால் உடம்பைப் பெருக்கி, “ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் உத்தமர்கட்கு என்செய்வார்” என்று கூறுகிறபடி, நற்குணங்களமைந்த சாத்துவிகரான சான்றோர் அவையில் சேராமல், இவ்வுடல்வழி செல்லும் புலன்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும் மனிதர்களாய் ஐம்பொறி நுகரும் விஷயத்தில் ஈடுபாடுடையவராய், அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய வற்றோடு காமவசராய்க் களித்து வாழாமல், இவர்கள் பட்டது படுகிறா ரென்று இவர்கள் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்றவாறு இறைவன் நிர்வகித்துக் கொண்டு போவதன்றி, உண்மையானவராய் சாத்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவராய், விட வேண்டியவையும் கைக்கொள்ளாமலையும் உள்ளவாறறிந்து, இவற்றினுடைய விடு பவையும் பற்றுபவையும் தனக்கின்றியமையாமை என்று, ‘விண்ணுளார் பெருமார்து அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலனிவை. மண்ணுள் என்னைப் பெற்றால் என்செய்யா மற்றும்நீயும் விட்டால்’, என்றும், ‘இடகில்லேன் ஒன்றட்ட கில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன் - கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித் தேத்தகில்லேன்’ என்று,

மூலம்:

பரிதாபம் பிறந்து நீயே ரக்ஷிக்கவேணும் என்று சரணம்புக் கால், (181) “யதிவா ராவணஸ்வயம்” (ஸ்ரீராமா.யுத்.18.35) என்கிற படியே ரிபூணாமபி வத்ஸலனானவன் இவனை விட்டுக் கொடா னிறே. “அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடா னவன்” (திருவாய் 1-7-2) என்று ஸ்வாஸ்ரீதரை ப்ரபல கர்மங்களிலே மூட்டானிறே. பஞ்சேந்திரியங்களாலும் விஷயங்கள் யநுபவித்து நிற்கும்படி விட்டுக்கொடானென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே

அவன் அநுக்ரஹத்துக்கு பாத்தரபூதரான அடியார் ஸாது கர்மங்களைச் செய்து முக்தனாமதொழிய விஷயப்ரவணனாய் நஸிக்குமதில்லை. அவனே திருத்திப் பணிகொள்ளுமளவில், இவனுக்கருமையான தொன்றில்லை. க்ரமக்ரமமாக ப்ராக்தநஸிஷ்டாசார அநுஸந்தா நத்தாலும், அருளிச் செயலர்த்த அநுஸந்தாநத்தாலும் தெளிவு பிறக்கும்படி ஹ்ருதிஸ்தனாய் நின்று, (182) “தேஷாம் ஏவாநுகம் பார்த்தம் அஹ மஜ்ஞாநஜம்தம:| நாசயாம்யாத்ம பாவஸ்த: ஜ்ஞாந தீபேநபாஸ்வதா||” (கீதா.10.11) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநதீபத்தாலே அஜ்ஞாந அந்தகாரத்தைப் போக்கி ஸதநுஷ்டாநத்திலே ப்ரவர்த்திப் பித்து ரக்ஷிக்குமதில் ஸம்சாயமில்லை. இவன் சேதநனான வாசியைப் பெற்ற ப்ராதி கூல்யங்களை பரித்யஜித்து, ஆநுகூல்யங்களில் ஸங்கல்பமாத்ர முண்டானால் தானே இவையெல்லாம் உண்டாக்கி நிர்வஹித்துக் கொண்டு போரும்.

விளக்கவுரை:

தன்வெறுமையை நினைத்து அநுதாபம் பிறந்து எம்பெருமானைக் குறித்து, நீயே என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று சரணடைந்தால், (181) விபீஷணன் என்ன, அந்தக் குற்றம்புரிந்த இராவணனே என்னைத் தஞ்சமடைய வரினும் ஏற்றுக்கொள்வேன் என்றபடி பகைவனிடத்தும் அருளுள்ளங்கொண்ட இறைவன், தன்னைச் சரணடைந்த இவனைக் கண்டால் விடமாட்டானன்றோ! “அடியாரை வல்வினைத்துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்” என்றுங் கூறுகிறபடி, இறைவன் தன் அடியவரைப் பெரிய தீய வினைகளில் மூளும்படி செய்யானிறே. ஐம்பொறிகளால் தீய விஷயங்களை அநுபவித்தும்போம்படி விட்டுக் கொடானென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, இறைவன் தன் கருணைக்கு இலக்கான அடியவர்கள் நல்வினைகளைச் செய்து முக்தராகுவாரன்றி, ஐம்புலன் விஷயங்களில் ஆழ்ந்து அழிவதில்லை. அவ்விறைவனே இவனைத் திருத்திப் பணி கொள்ளுமளவில் இச்சீவனுக்கு அரிய தொன்றுமில்லை, படிப்படியாகத் தொன்மையான முன்னோர்கள் ஆசரித்த சிட்டாசாரத்தை நினைப்பதினாலும், ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயலின் பொருளுணர்த்தியாலும் தெளிவு பிறக்கும்படி இறைவன் இருதயத்திலே நின்று, (182) அந்தவேறு பயன் கருதா பக்தர்களுக்கு என் அருளிணாலேயே அவர்களது நெஞ்சிலே நின்று என் கல்யாண குணங்களை வெளிப்படுத்தி என் விஷயமான ஞானமென்னும்

ஒளிவிளக்காலே, அந்த ஞானத்துக்குப் பகையான பண்டை வினைகளாலே உண்டான புலன்விஷயமான இருளை நான் அழிக்கிறேன் என, இறைவனும் கீதையில் கூறியவாறே இறைவனே ஞானமாம் விளக்கினால் அறிவின்மையாம் இருளைப்போக்கி நல்லொழுக்கத்தில் ஒழுகச்செய்து இவனைக் காக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவன் அறிவுடையவன் என்னும் வேற்றுமையால் செய்யத் தகாதவற்றை அடைவே விட்டு, இவன் இறைவனுக்கு உகப்பான நற்செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் நினைவுமாத் திரமுண்டானால், இறைவன் தானே அவைகளை யெல்லாம் உண்டாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்.

மூலம்:

ஆகையாலே, (183) “நபிபே திருதஸ்சந”, (184) “மித்ர பாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந, தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேத தது அகர்ஹிதம், யேபாபிநோ (அ)பி ஸிஸீபால ஸுயோத நாத்யா: முக்திம் கதா:” என்கிற ஸரண்ய ப்ரபாவ வாக்யங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அவற்றுக்கு தாத்பர்யமறியாதே, தாமும் பத்த ஸம்ஸாரிகளாய் ஸப்தாதி விஷயப்ரவணராய் அஹங்காராதி வஸ்யராய், ஆசாரியர்களனைவரும் முன் ஆசரித்த ஆசாரந் தன்னை யறியாதார் - பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே, பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர் (உபதேச-67) என்கிறபடியே, பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ - இன்னங் கெடுப்பாயோ என்று பூர்வாசார்யர்களனைவரும் விஷயாந்தர தர்ஸநத்தில் பீத பீதராய், தந்நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, ப்ராமாதிக்கமாவும் அவை வாராதபடி முன்னாசரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளுடைய ஸிஷ்டாசாரங்களறியாதே, எனக்கு பகவத் ஸம்பந்தமுண்டு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமுண்டு என்று ப்ராதிக்கூல்யங்களை பரித்யஜிக்கமாட்டாதே, தாமும் நிர்ப்யராய் பிறர்க்குமிதுவே உபதேசித்து நிர்ப்யராம்படி பண்ணித்திரிகிற ஸ்வபர விநாஸகரோடே கலந்து அவர்கள் உபதேசங்கேட்டு நஸித்துப் போகாதே நாத யாமுந யதிவர ப்ரப்ருதிகளுடைய உக்த்யநுஷ்டா நங்களைக் கொண்டு,

விளக்கவுரை:

ஆகையாலே, (183)அந்தப் பரம்பொருளை அடைந்தவன் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சுவதில்லை. என்கிறபடியே, இறைவனை அடைந்தவன் இப்படிப்பட்ட மேன்மையைடைகின்றான்.(184)

உள்ளத்தில் என்னிடம் உண்மையான நட்பில்லாவிடினும் மேலெழ நட்பு பூண்டவனைப்போல் நடித்து என்னை அடைய வந்தவனையும் (விபீஷணனையும்) நான் காப்பாற்றாமல் விடமாட்டேன், அவன் தோஷமுடையவனானாலும் இருக்கட்டுமே, அவன் காக்கப்படுவதை நல்லோர்கள் வெறுக்க மாட்டார்கள், மாறாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வார்கள் என்றும், பாபம் புரிந்தவர்களான சிசுபாலனும் துரியோதநனுங்கூட முக்தியடைந்தார்கள் என்னும் யாவர்க்கும் வன்சரணனாம் இறைவனுடைய பெருமையைக் கூறும் இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களைக் கூறிக் கொண்டு அவற்றின் உட்பொருளை அறியாமல் தாமும் இவ்வுலகிலுள்ள மக்களைப் போன்றே பிறவியில் கட்டுப்பட்டவர்களாய் ஐம்புலன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களாய் யான் எனது என்னும் நினைவுடையவராய், ஆசாரியர்கள் அனைவரும் முன்னா சரித்தாசாரந்தன்னை அறியாதார், பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர் என்று மாமுனிகள் கூறியவாறே, பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ? - இன்னங் கெடுப்பாயோ? என்றும் ஆழ்வார் கூறுகிறவாறு,

நம்பூருவாசாரியர்கள் அனைவரும் ஐம்புலன் விஷயங்களைக் கண்டால் மிக்க அச்சங் கொண்டு, அவை தமக்கு நேராமலிருக்க இறைவனிடத்துப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு, தெரியாமலுங்கூட அவை தம்மிடத்தில் வாராதபடி எச்சரிக்கையாயிருந்து முற்காலத்தில் பராங்குசர் பரகாலர் இராமாநுசர் போன்றோர் நடந்துகாட்டிய சிறந்த ஆசாரங்களையறியாமல், எனக்கு இறைவனின் ஸம்பந்தமுண்டு நல்லாசாரியன் ஸம்பந்தமுண்டு என, விரோதியான ஒழுக்கங்களை விடமாட்டாமல், தாமும் தாம் செய்யும் தீய ஒழுக்கத்தால் என் வருமோ? என்னும் அச்சமின்றித்தன்னைச் சார்ந்தவர்க்கும் அதனையே உபதேசித்து அச்சங்கெடும்படி உபதேசித்துத் திரிகிற தன்னையும் பிறரையும் அழிக்குமவர்களோடு கலந்து அழிந்துபோகாமல், நாதமுநிகள் யாமுநமுநிகள் எதிராசர், மணவாள மாமுநிகளின் உபதேச அநுட்டானங்களைக் கைக்கொண்டு,

மூலம்:

கதநுகுணமான ஸம்யக் அநுஷ்டாநமுடையராய், ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தக நிஷித்தாநுஷ்டாந பரித்யாக பூர்வகமான அநுஷ்டா நத்தையே பிறர்க்குமுபதேசித்துக் கரையேற்ற வல்லராய், (தொடரும்)

இதழ் 130ன் தொடர்ச்சி. ஆசிரியர்: இரும்பாநாடு ஸ்ரீ.உ.வே.சே.பத்மநாபன்.

முழு மந்திரப் பொருளையும் அவர் கூறுவதில்லை. தேவை யான சொற்களுக்கு மட்டும் தான் பொருள் கூறுகிறார். நிருக்த சாஸ்தி ரத்தைக் கொண்டே வேதப் பொருளை அறிய முடியுமென்றால் நிருக் தத்தை அடிப்படையாக வைத்து வேதம் முழுவதற்கும் யாஸ்கர் ஓர் உரை எழுதியிருந்தால் மனித வர்க்கத்திற்குப் பேருபகாரமாக இருந்தி ருக்கும்.

அவர் ஏனோ அதைச் செய்யவில்லை. அப்படிச் செய்ய அவர் நினைத்திருந்தாலும் அவரால் அது இயலாமற் போயிருக்கும். ஏனெனில் பல வேதமந்திரங்கள் நிருக்தத்தை மட்டும் வைத்து விளக்கமுடியாத நிலையில் உள்ளன. அதனால்தான் தனது நிர்வசன த்திற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் சில மந்திரங்களை மட்டும் (ஒரு சில இடங்களில் ஒரு மந்திரத்தின் பாதிப்பகுதியை மட்டுமே எடுத்து விளக்குகிறார்) எடுத்து, அதற்கு தன் முறைப்படி விளக்கம் கூறி விட்டு, “வேதத்தில் உள்ள மற்ற மந்திரங்களுக்கும் இந்த முறைப் படியே பொருளை அறிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி விட்டார்.

மேலும் பொருள் தெரியாத சொற்களுக்கும் ஏதாவது ஒரு வழியைப் பின்பற்றி பொருள் கூறலாம் என்றும் கூறுகிறார். இந்த சுதந்திரம்தான் வேத மந்திரங்களுக்கு மனம் போனபடி பொருள் கூற சிலருக்கு வசதி செய்து கொடுத்து விட்டது. ஆகவே, சொல்லுருவை அடிப்படையாக வைத்து பொருள் கூறும் முறையை நிருக்தத்தின் மூலம் நாம் அறியமுடியும். சொல்லுருவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு சொல்லுக்கு வெவ்வேறு பொருளைக் கொடுக்கும் பல வழிகளை யாஸ்கர் உருவாக்குகிறார். எப்படியாவது ஏதாவது ஒரு வழியில் ஒரு சொல்லுக்குப் பொருளைக் கண்டு பிடித்தால் போதும் என்பது யாஸ்கரின் கொள்கையாகத் தெரிகிறது.

நாம் எடுத்து ஆராய முற்பட்ட விஷயம் வேதத்தின் கடவுட் கொள்கை பற்றியது. யாஸ்க நிருக்தத்தின்படியே வேதத்தின் கடவுட் கொள்கையை நாம் முதலில் ஆராய்வோம். நிருக்தத்தின் ஏழாம் அத்யாயம் முதல் இறுதி அத்யாயம் வரை தேவதைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் வருகின்றன. இது “தேவதா காண்டம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. தேவதைகளைப் பற்றிய நிருக்தக் கருத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன் வேதத்தின் அமைப்பை முதலில் பார்ப்போம்.

நமது மதத்தின் முதல் நூலும் மிகப் பழமையானதுமான ரிக்வேதத்தையே நமது ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வோம். ஏனெனில் நமது மதத்தில் உள்ள எந்தக் கொள்கைக்கும் எந்த நடைமுறைக்கும் ரிக் வேதத்தில் ஆதாரமிருந்தால்தான் அந்தக் கொள்கையும் நடைமுறையும் வைதிக அடிப்படை கொண்டதாகக் கருதப்படும். ஆதாரமில்லையென்றால் அது அவைதிகமென்றும் மூட நம்பிக்கை என்றும் தள்ளப்படும். வேதம் அபௌருஷேயம் (யாராலும் இயற்றப்படாதது) என்பதாலும், நித்யமானது என்பதாலும், நமது மதத்தில் வேத ப்ரமாணமற்ற எந்த ஒரு நடைமுறையும் தவறாகி விடுகின்றது. எவ்வளவு விரிவாக எழுதப்பட்டிருந்தாலும் பெரும் பான்மையோரால் பின்பற்றப்பட்டிருந்தாலும் வேத ப்ரமாணமில்லாத கொள்கை விலை செல்லாது. அது அவைதிகம் என்று புறக்கணிக்கப் பட்டுவிடும்.

நமது ஸநாதந மதத்தின் முதல் நூல் என்ற வகையில் பிரமாண விஷயத்தில் முதல் இடம் ரிக் வேதத்துக்குத்தான். மற்ற மூன்று வேதங்களும் பிரமாண விஷயத்தில் ரிக்வேதத்தைச் சார்ந்து நின்றே பிரமாணங்கள் ஆகின்றன. அதாவது ரிக்வேதத்தின் கருத்தை மற்ற மூன்று வேதங்களும் விளக்கிச் சொல்கின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

10552-மந்திரங்களைக் கொண்ட ரிக்வேதம் பத்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வேதத்தில் மொத்தம் 1028 ஸூக்தங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு ஸூக்தத்தின் தலைப்பிலும், அந்த ஸூக்தத்தில் துதிக்கப்படும் தேவதையின் பெயர், அந்த ஸூக்தம் மந்திரங்களைக் கண்ட ரிஷியின் பெயர், மற்றும் அந்த ஸூக்தம் அமைந்துள்ள சந்தஸின் (செய்யுள் நடை) பெயர், ஆகிய குறிப்புகள் தெளிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன. வாய்மொழியாக இருந்த வேதம் எழுத்து வடிவம் பெற்று தொகுக்கப்பட்ட காலத்திலேயே இந்தக் குறிப்புகள் தெளிவாகக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டதால், அந்தக் குறிப்புகளின்

உதவியோடு பல விஷயங்களைப் ப்ரயாஸமின்றித் தெளிவாக உணர முடிகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட ஸூக்தத்தின் தலைப்பில் கொடுக்கப் பட்டுள்ள தேவதையின் பெயரை வைத்தே, அந்த ஸூக்தம் அந்த தேவதையைப் பற்றியது என்பதை நிர்ணயம் செய்து கொள்ளலாம்.

“.....தத்யாநி நாமாநி ப்ராத்ந்ய ஸ்துதீநாம் தேவதாநாம் தத்வத மித்யாசக்ஷதே.....”(7-1) என்கிறது யாஸ்கரின் நிருக்த சாஸ்த்ரம். “ மந்திரத்தில் காணப்படும் முக்யமான துதிகளுக்கு எந்த தேவதை விஷயமாகிறதோ அதுவே அந்த மந்திரத்தின் தேவதை” என்பது இந்த நிருக்த வசனத்தின் பொருள். இதை அடிப்படையாக வைத்து மந்திரங்களின் தேவதையை நிர்ணயம் செய்யலாம்.

இன்ன மந்திரங்களுக்கு இவைதான் தேவதை என்று மந்திரங்களின் தலைப்பில் ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் மந்திரங்களின் விஷயத்தில் இந்த முறையை நாம் கையாளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தலைப்பிலே தேவதையின் பெயர் கொடுக்கப் படாமலும், பல தேவதைகளின் அடையாளங்களைக் கொண்டதுமான மந்திரங்களின் விஷயத்தில்தான் மேற்கண்ட யாஸ்க நிருக்த வழியைப் பின்பற்றி தேவதையை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும்.

தேவதைகளின் அடையாளமே இல்லாத மந்திரங்களின் விஷயத்தில் (“..... அ பி வா ஸா காமதேவதா ஸ்யாத்”-யாஸ்கர் நிருக்தம் 7-4) அவரவர் இஷ்டப்படி தேவதைகளைக் கொள்ளலாம் என்பது யாஸ்கரின் கொள்கை. (வேதத்தை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவே நிருக்த சாஸ்திரம் எற்பட்டது என்று சொன்னால் யாஸ்கரின் இந்தக் கொள்கை சரியா என்ற வினா நம் மனத்தில் எழுகிறது)

ஆகவே முன்பே சொல்லப்பட்டது போல வேதத்தின் தாத் பர்யத்தை அறியும் விஷயத்தில் வேதாங்கங்கள் ஒரு வழிகாட்டி தானேயொழிய, அவை சொல்லும் கருத்துக்களே இறுதித் தீர்ப்பாகி விடாது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். ரிக் வேதத்தில் பல தேவதைகள் துதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குள் இந்த இந்திரனுக் குத்தான் அதிகமான ஸூக்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்திரனை மட்டும் துதிக்கும் 232 ஸூக்தங்கள் இந்த வேதத்தில் காணப்படு கின்றன. அடுத்த இடத்தைப் பிடிக்கும் தேவதை அக்நி. அக்நிக்கு மட்டும் 179 ஸூக்தங்கள் காணப்படுகின்றன.

அடுத்தபடியாக அதிகமான ஸூக்தங்களைப் பெறுபவர் சோமன் (சந்திரன்). சோமனுக்கு 115 ஸூக்தங்கள். ஒரே ஸூக்தத்தில் பல தேவதைகளைப் பற்றிய துதிகள் வருவதும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட ஸூக்தங்கள் 108 காணப்படுகின்றன. விச்வேதேவர் என்ற ஒரு தேவர் குழுவைத் தேவதையாகக் கொண்ட ஸூக்தங்கள் 68 காணப்படுகின்றன. அச்வினிகளுக்கு 51 ஸூக்தங்கள். மருத்துக்களுக்கு 32. மித்ரா வருணர்களுக்கு 20. உஷைக்கு 19. இந்திராக்நிகளுக்கு 13. ஸவிதாவுக்கு 11. ஆப்ரீ (அக்நி) ஸூக்தங்கள் 10. ரிபுக்களுக்கு 10. இந்திரா வருணர்களுக்கு 9. வருணனுக்கு 8, பூஷாவுக்கு 8, வைச்வா நரனுக்கு 8, த்யாவாப்ருதிவிக்கு (ஆகாயம்/பூமி) 7, சூரியனுக்கு-6, வாயுவுக்கு-5, ஆதித்யர்களுக்கு-5, ப்ரஹஸ்பதிக்கு-5, ஜலத்துக்கு-4, ப்ரஹ்மணஸ்பதிக்கு-4, இந்திரா வாயுக்களுக்கு-4, விஷ்ணுவுக்கு-3, ருத்ரனுக்கு-3, இந்திரா விஷ்ணுக்களுக்கு-3, ததிக்கரானுக்கு-3, பர்ஜன்யனுக்கு(இடி)-3, சரஸ்வதிக்கு-3, இந்திரவைகுண்டனுக்கு-3, கிராவாணங்களுக்கு-3. குதிரை, அக்நிசோமன், தானம், கபிஞ்சலா, (பறவைகள்) வசிஷ்டர், பாவ வருத்தம் (சிருஷ்டி)ராஜா, மன்யு, விச்வகர்மா, ரட்சோகாக்நி-இவர்களுக்குத் தலா 2 ஸூக்தங்கள் வீதம் ஸூக்தங்கள் 20.

ச்வநயோ பாவயவ்யன், விஷக் கிருமிகள், அபாம்நபாதன், ச்ஷேத்ரபதி, நெய், ப்ருதிவீ (பூமி) போர்க்கருவிகள். வாஸ்து, தவளைகள், ஹவிர்தானங்கள் (வண்டிகள்) பித்ருக்கள், சூதாட்டம், மித்ரன், எமன், இரவு, மனம், ஓஷதிகள், புருஷன், கேசிநி, வேநந், பசுக்கள், மாயா பேதம், தார்க்ஷயன், தக்ஷிணை, சரமை, ப்ரஜாபதி, வாக் (ஆத்மா) ஸபத்நிவாதநம், அரண்யானி, சிரத்தை, ஜீவாத்மா, சசி, கர்பரக்ஷணம், நதிகள், யக்ஷம் நாசனம், துஸ்வப்நங்கள், (தீய கனவுகள்) சபத்ந நாசனம், ஞானம், இந்திர குதிரைகள்-இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸூக்தம் வீதம் 39 ஸூக்தங்கள்.

அகஸ்தியர்-லோபாமுத்திரை உரையாடல் 1 ஸூக்தம், யமன்-யமி-உரையாடல் 1 ஸூக்தம், புரூரவஸ்-ஊர்வசி உரையாடல் 1 ஸூக்தம், சூரியையின் திருமண ஸூக்தம்-1, ஆக மொத்த ஸூக்தங்கள் 1028. இந்திரன், அக்நி, சோமன், அஸ்விநிகள், சூரியன், ருத்ரன், விஷ்ணு, ஆதித்யர்கள், ஸவிதா வருணன், பூஷா, வாயு, ப்ரஹஸ்பதி, மித்ரன், புருஷன் மருத்துக்கள்-முதலிய தேவர்களே ரிக்வேதத்தில் ப்ரதானமாகத் துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

(தொடரும்)

130இன் தொடர்ச்சி விளக்கவுரை: டாக்டர். அருட்கவி அரங்கசீனிவாசன்.

கவிராயின் நூல்களில் இது இறுதியானது போலத் தோன்றுகின்றது. பின்னும் வேண்டுவன கூட்டியும் திருத்தியும் விரித்தும் செம்மை செய்து கொள்வதற்கேற்ப முற்பட வரைந்த வரைவேயாய் இந்த ஏடு தென்படுகின்றது.

இனிக் கோயிற் கலம்பகத்துள் “கரை பொருது ஒழுகும் காவிரியாறே” என்னும் அகவல் போல இடையிடையே தனிச் சொற் பெற்று, முதலே அடி ஐந்து அந்தாதிப்பதாக ஓர் அகவல் பாடவேணும். இரண்டாவது இவ்விரண்டடியாய் ஏழும் எட்டுத் தானமாய் ஒன்பதாம் தானம் நேரிசையாசிரியப் பாவாய்ப் பாடவேணும்.

என்பது கவிராயர் ஓர் ஏட்டின் இறுதியில் எழுதியுள்ள குறிப்பு.

அவர் விருப்பம் நிறைவேறியதாகத் தெரியவில்லை. எடுத்துக் கொண்ட இந்நூல் செம்மை செய்வதற்கு முன்பே திருநாடு அலங்கரித்து விட்டார் போலும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ★★

பாயிரம்

என்றும் திருமாற்கே ஆள்ஆவேன் எம்பெருமான்
என்றும் எனக்கே பிரான் ஆவான்-என்றும்
பிறவாத பேராளன் பேர்ஆ யிரமும்
மறவாது வாழ்த்துகள் வாய்!

ஆள்-அடிமை, பிரான்-தலைவன், பிறவாத பேராளன்-
சேதனர்போல் வினைவசப்பட்டுப் பிறவாத பெருமையன்.

தேவர் திருவள் ஞவர்புலமைச் செல்வத்தால்
யாவர்இணை என்பார் இசைத்தகுறட்-பாவினையும்

பாடினேன் பாப்பா வினம்பாடப் புல்லறிவால்
நாடினேன் என்பதனால் நான்.

என்பார்-திருவள்ளுவர். நாடினேன்-விரும்பினேன். பாப்பா
வினம்-பாவும் பாவினமும். பாப்பாவினம் பாடப் புல்லறிவால்
நாடினேன் என்பதனால் நான், என்பார் இசைத்த குறட்பாவினையும்
பாடினேன் என்று கூட்டுக. குறட்பா வள்ளுவர்போல் பாட எவராலும்
இயலாது என்பதை அறிந்திருந்தும் பாவும் பாவினமும் பாட விரும்பிய
மையால் அவர் பாடிய குறட்பா யாப்பில் நானும் பாட நேர்ந்துள்ளது
என்பது அவையடக்கம்.

பா-பாவினம் வெண்பா வகை

ஒரு விகற்பக் குறள் வெண்பா

திருமகளோ பார்மகளோ தென்னரங்கள் வெற்பில்
வருமகளோ யாரோஇம் மாது!

1.

அடிதோறும் முதலெழுத்துக்கு அயல் எழுத்து ருகரம்
வந்தமையால் இஃது ஒரு விகற்பக் குறள் வெண்பா. இரண்டடி
களிலும் பொழிப்பு மோனை வந்துள்ளது. வகரத்துக்கு மகரம் மோனை
யாக வரும் அனுஎழுத்து. காச என்ற வாய்பாட்டில் முடிந்தது. இஃது
அகத்துறைப் பாடல். ஐயுறல் என்னும் துறை. தலைவன் ஒரு தலை
மகளைக் கண்டு ஐயுற்றுக் கூறியது. (இஃது ஒரு விகற்பக் குறள்
வெண்பா. அலங்காரம்-சந்த சந்தயம், பகுதி-இயற்கை. துறை-
ஐயுறல்)

இருவிகற்பக் குறள் வெண்பா

மாதர் இலவிதழ்போல் மாண்பிறறோ மாதவனால்
வானோர் அருந்து மருந்து.

2.

முதற்குறள் போல் அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றாக
வாராமல், வேறுபட்டு வந்தமையால், இஃது இருவிகற்பக் குறள்
வெண்பா எனப்படும். முதலடியில் ஒன்று, மூன்று; நான்காம் சீர்களின்
மோனை வந்துள்ளது. இஃது ஒரு உ மோனை எனப்படும். பிறப்பு
என்னும் வாய்பாட்டில் முடிந்தது.

மாதர்-அழகிய பெண். இலவிதழ்- செம்முருக்கம் பூப்போன்று செவ்விய இதழ். இஃது ஆகுபெயராய் இதழில் ஊறிய நீரைக் குறித்தது. மருந்து. தேவாமுதம். கடல் கடைந்து திருமாலால் தேவர் களுக்குத் தரப்பட்டமையின் மாதவனால் எனப்பட்டது. தலைவியைக் கூடிய தலைவன் அவ் இன்பத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதலின் இது புணர்ச்சியின் மகிழ்தல் என்னும் துறையாகும். இதழுக்கு இலவு உவமையாகக் கூறியமையால் அவயவ உவமையானது. (இஃது இரண்டு விகற்பக் குறள் வெண்பா. அலங்காரம்-அவயவ உவமை. பகுதி-இயற்கை. துறை-புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்)

ஒரு விகற்பக் குறள் வெண்பா

மலைமதிதேன் மாறன் வரைவேல் விழியாள்
முலைவதனம்-நண்பா!-மொழி.

3.

முதலடியில் மூன்று சீர்களிலும் மோனை வந்துள்ளமையால் இது கூழைமோனை எனப்படும். மலர் என்னும் வாய்ப்பாட்டில் முடிந்தது. மலை, மதி, தேன் என்பன முறையே முலை, வதனம், மொழிகளுக்கு உவமையாக வந்துள்ளன. இவ்வாறு வருவது நிரல் நிரை எனப்படும்.

தலைவியைக் கூடிவந்த தலைவனின் வடிவ வேறுபாடு கண்ட பாங்கன் காரணம் வினாவ, தலைவன் தலைவியின் அழகையும் இருப்பிடத்தையும் கூறுவதாக அமைந்த பாடல். இஃது இயல்பிடம் கூறல் என்னும் துறையாகும். உவமைகள் அழகு. மாறன்வரை என்பது இருப்பிடம்.

(இதுவும் ஒரு விகற்பக் குறள் வெண்பா. அலங்காரம்-நிரல் நிரை உவமை. பகுதி-பாங்கற்கூட்டம். துறை-இயல்பிடம் கூறல்)

ஒரு விகற்பக் குறள் வெண்பா

தேர்வலவா! என் ஆம் முகில் முந்தின், செங்கண்மால்
காரகத்தாட்கு என்வாச கம்.

4.

முதலடியில் முதற் சீரும் நான்காம் சீரும் மோனை பெற்று உள்ளமையால் இது ஒரு உமோனை. என் வாசகம் என்று சொல் பிரிந்து

சீராக வந்தது வகையுளி. இவ்வாறு வருவது சிறப்பு இல் (லாத) சீர் எனப்படும். நாள் என்னும் வாய்பாட்டில் முடிந்துள்ளது. பிரிந்து சென்ற தலைவன் சென்ற செயல் முடித்துத் திரும்பு கின்றன. செல்லும்போது கார்ப்பருவத்துக்கு முன் வந்துவிடுவேன் என்ற தலைவிக்கு உறுதி கூறியுள்ளான். குறித்த பருவத்தில் திரும்பா விடின் தலைவி இறந்துபடுவாள் என்று கருதிய தலைவன், தேர்ப் பாகனிடம் விரைந்து தேர் செலுத்துமாறு கூறுவதாக அமைந்தது இப்பாடல்.

தேர்ப்பாகனே செங்கண்மால் வீற்றுள்ள காரகம் என்ற திருப் பதியில் உள்ள என் தலைவிக்கு நான் வாக்களித்துள்ளேன். இப்போது நாம் விரைந்து செல்லாமல், மேகமானது முந்திவிட்டால், (மாரிக்காலம் வந்து விட்டால்) என் வாக்குறுதி என் ஆகும். ஆதலால் விரைந்து தேரைச் செலுத்து என்பது பொருள். முகில் முந்தின் என் வாசகம் என்ஆம் என்று கூட்டுக. (இதுவும் ஒருவிகற்பக் குறள் வெண்பா. அலங்காரம்-சுவையினுள் அழகை. வறுமை பற்றிய அழகை. **(மாறன் அலங்காரத்தில் இஃது 'இளிவரல் பற்றி வந்த அழகை'** என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. (பக்கம்-304)பகுதி- பொருள்வயிற் பிரிதல். துறை-வலவனொடு கூறல்.

ஆக இவற்றுள் காசு, பிறப்பு, நாள், மலர் என்னும் நான்கு உதாரணத்தான் வந்து இற்றவாறு கண்டு கொள்க)

குறிப்பு: திருமகளோ என்று தொடங்கும் குறள் வெண்பா காசு என்பதற்கும், மாதர் இலவிதழ்போல் என்ற வெண்பா பிறப்பு வகைக்கும் மலை மதி தேன் என்று தொடங்கும் வெண்பா மலர் என்பதற்கும், தேர் வலவா என்று தொடங்கும் வெண்பா நாள் என்பதற்கும் உதாரணங்களாகும்.

தேமா-நேர்நேர், புளிமா-நிரைநேர், கருவிளம்- நிரைநிரை, கூவிளம்-நேர்நிரை, தேமாங்காய்-நேர் நேர் நேர், புளி மாங்காய்-நிரை நேர் நேர், கருவிளங்காய்-நிரை நிரை நேர், கூவிளங்காய்-நேர் நிரை நேர், நாள்-நேர், மலர்-நிரை, காசு-நேர் நேர் (நேர்பு) பிறப்பு-நிரை நேர் (நிரைபு) என்பது வாய்ப்பாடாகும். இவற்றின் அடிப்படையில் மேற் குறிப்பிடப்பட்ட வெண்பாக்களை கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

(தொடரும்)